

Μηνιαία Έκδοση

Ι.Ν. Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος

Μοναγρούλλι

Έτος 2^ο Τεύχος Αρ.6

Ιανουάριος 2009

«Ο ΤΗΡΩΝ»

Ο
ΑΓ
Ω

СЕ
РА
ФΕΙМ
ΤΩ
САΡΩΦ

ΧΑΡ ΕΥΜΕΝΙΩ ΑΡΧΙΜ.
Κ. Ξ ΑΔΕΛΦΩ ΝΥΤΩ
ΑΠΟΣΤΟΛΩ ΣΙΝΗΓΗ
ΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ
ΑΔΩΓΕ

ΧΡΙΣΤΩ
ΔΙΕΣΤΗ
ΧΑΡΑ
ΜΩ

Μηνιαία Έκδοση

Ι.Ν. Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος

Έτος 2ον - Τεύχος 6ον

Ιανουάριος 2009

«Ο ΤΗΡΩΝ»

Ιδιοκτήτης:

Ι.Ν. Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος

Μοναγρούλλι - Λεμεσός

Τήλ./Φάξ: 25632879.

Εφημέριος:

Πρεσβ. Γεώργιος Κόρτας,

Τήλ.: 99134050.

Επίτροποι:

Κώστας Χρυσοστόμου, Κυριάκος
Μιχαήλ, Νίκος Γιάγκου, Σάββας
Κακουλλής, Νίκος Σιαρρής.

Παρεκκλήσια:

(α) Αγίων Αναργύρων

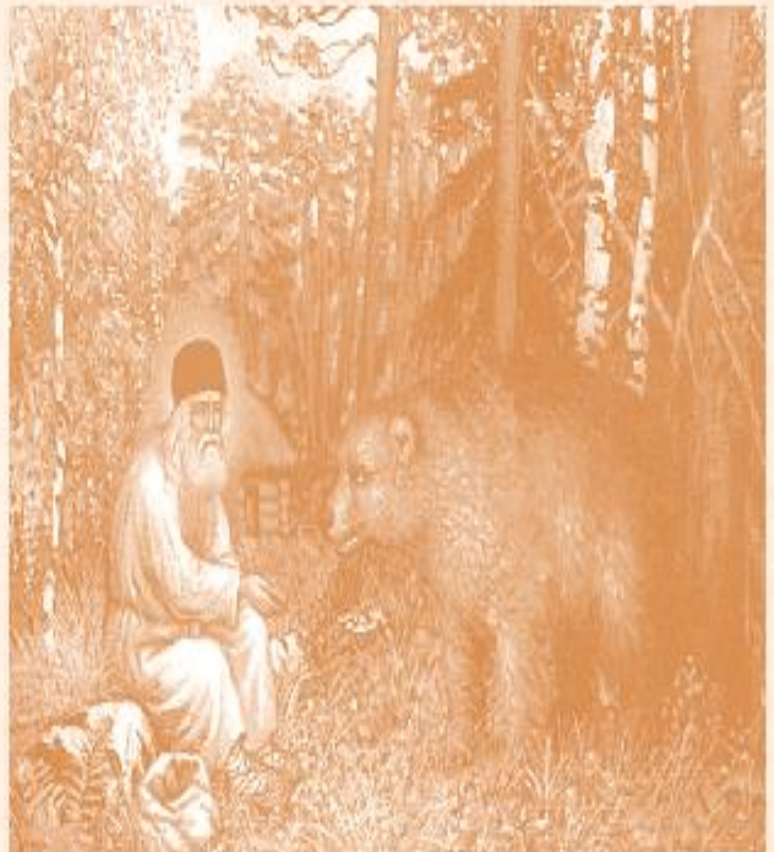
(β) Αγίας Παρασκευής

Ιδιαίτερες ευχαριστίες ανήκουν στο
τυπογραφείο **Χριστάκη Χαραλάμπους**,
τό οποίο ανέλαβε τὰ έξοδα του μηνιαίου
περιοδικού

«Ἡ ζωή μας, μπορεῖ νά συγκριθεῖ
μέ μία λαμπάδα καμωμένη ἀπό
κερί καί φυτίλι, πού καίει μέ μία
φλόγα πού ἐμεῖς ἀνάψαμε. Τό
κερί – εἶναι ἡ πίστη μας. Τό
φυτίλι ἡ ἐλπίδα μας. Καί ἡ φλόγα
– ἡ ἀγάπη πού ἐνώνει τήν πίστη
μαζί μέ τήν ἐλπίδα, ὅπως τό κερί
καί τό φυτίλι καῖνε μαζί μέ
ἀποτέλεσμα τή φωτιά. Ἐνα κερί
κακῆς ποιότητος βγάζει, ὅταν τό
ἀνάβεις καί ὅταν τό σβήνεις, μία
ἄσχημη μυρωδιά. Ὅμοια εἶναι
καί ἡ ζωή ἑνός ἀμαρτωλοῦ...».

Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ

Αποσπάσματα από το βιβλίο: «Παρακλητικός Κανὼν εἰς τὸν Ὅσιον Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ», ὑπὸ τοῦ Ἱερομονάχου Ἀθανασίου Σιμωνοπετρίτου, Ὑμνογράφου Μ.Χ.Ε.

Ὁ ὅσιος Σεραφεῖμ, τὸ ὀλοφώτεινο ἀστέρι τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδοξίας, ἔζησε, ἔδρασε καὶ ἔλαμψε στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνα (1759-1833).

Γεννήθηκε στὶς 19 Ἰουλίου τοῦ 1759 στὴν πόλη Κούρκ καὶ παρέμεινε ἐκεῖ μέχρι τὰ δεκαεννέα του χρόνια. Στὴν ἡλικία αὐτὴ πῆρε τὴ γενναία ἀπόφαση ν' ἀφοσιωθεῖ ὀλόψυχα στὸ Θεό· κι Ἐκεῖνος ὁδήγησε τὰ βήματά του στὸ μοναστήρι τοῦ Σάρωφ.

Ὅταν λειτουργοῦσε, πετοῦσε στὰ οὐράνια, καὶ πολλὲς φορὲς ἀξιωνόταν νὰ βλέπει θαυμαστὰ ὁράματα καὶ ν' ἀκούει ἀγγελικὲς μελωδίες.

Διψώντας νὰ πλησιάσει περισσότερο τὸ Θεό, Τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν ἀξιώσει ν' ἀποσυρθεῖ σὲ κάποια ἐρημικὴ περιοχὴ. Ἐνα χρόνο μετὰ τὴ χειροτονία του σὲ ἱερέα, ἔλαβε ἄδεια ἀπὸ τὴ μονὴ ν' ἀφοσιωθεῖ στὴ μελέτη, στὴ σιωπὴ, στὴν ἄσκηση, στὴν ἔντονη προσευχή. Γιὰ δεκαῆξι χρόνια, βαθιὰ μέσα στὸ δάσος, ἀγωνιζόταν ν' ἀνεβαίνει, μέρα μὲ τὴ μέρα, τὴν κλίμακα ποὺ ὁδηγεῖ στὸν οὐρανό. Τότε ἔκανε καὶ τὴ γνωστὴ ἄσκηση, τὶς «χίλιες νύχτες προσευχῆς»: Πάνω σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα, ξαγρύπνησε προσευχόμενος ἐπὶ χίλιες νύχτες.

Μαζὶ μὲ τὴν προσευχή, διάβαζε ἀκατάπαυστα τὴν Ἀγία Γραφή. «Πρέπει νὰ τρέφεις, ἔλεγε, τὴν ψυχὴ μὲ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, γιατί ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ «ἄρτος τῶν ἀγγέλων». Μ' αὐτὸν πρέπει νὰ τρέφονται οἱ ψυχὲς ποὺ ἀγαποῦν μὲ πάθος τὸ Θεό». Εὐλαβεῖτο ἀφάνταστα τὴ Θεοτόκο. Στὸ πρόσωπό Της ἔβρισκε ἀνέκφραστη πνευματικὴ ἀγαλλίαση. Συχνὰ ἔλεγε: «Ἡ Παναγία εἶναι ἡ χαρά, ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες τὶς χαρές».

Σὲ ἡλικία 66 ἐτῶν, κατόπιν ὁράματος καὶ προσταγῆς τῆς Θεοτόκου, ἀφιερώθηκε ὀλοκληρωτικὰ στὴ διακονία τοῦ πλησίου καὶ ἄρχισε στὸ ἐξῆς τὸ ἔργο τοῦ «στάρετς», τοῦ πνευματικοῦ καθοδηγητοῦ.

Ἡ δράση τοῦ ὡς «στάρετς» ὑπῆρξε καταπληκτική. Αναρίθμητες ψυχές ἔτρεχαν κοντά του, γιὰ νὰ βροῦν τὴ γαλήνη, τὴ χάρη, τὴ σωτηρία. Καὶ ὅσοι δὲν μποροῦσαν νὰ φθάσουν μέχρι τὸ κελλί του, τὸν κατέκλυζαν μὲ ἐπιστολές.

Συνιστοῦσε συχνὰ τὴν εἰρήνη: «Ἀπόκτησε τὴν πνευματικὴ εἰρήνη καὶ τότε χιλιάδες ψυχές ὁλόγυρά σου θὰ βροῦν τὴ λύτρωση». Σχετικὰ μὲ τὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς μας, δίδασκε: «Ὁ πραγματικὸς σκοπὸς τῆς χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Μιλοῦσε πολὺ γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Χαιρετοῦσε τοὺς ἐπισκέπτες του μὲ τὰ λόγια: «Χαρά μου, Χριστὸς ἀνέστη!». Καὶ κάθε φορὰ πὺν κοινωνοῦσε, ἀπήγγελλε τὸν πασχαλινὸ κανόνα «Ἀναστάσεως ἡμέρα...».

Προέβλεπε τὰ μέλλοντα. Ἀπαντοῦσε σὲ ἐπιστολές χωρὶς νὰ τις ἀνοίξει, γιὰτὶ γνώριζε τὸ περιεχόμενό τους. Θεράπευε μὲ τὴν προσευχή του πλῆθος ἀρρώστων. Πολλές φορές τὸ πρόσωπό του ἄστραφτε σὰν ἥλιος. Καὶ μέσα στὸ δάσος, ὅταν ἀσκήτευε, εἶχε φιλίες μὲ τὰ ἄγρια πουλιὰ καὶ ζῶα, καὶ μάλιστα μὲ μιὰ πελώρια ἀρκούδα, πὺν κάθε μέρα ἐρχόταν νὰ φιλευτεῖ ἀπὸ τὸ χέρι του! Ζωὴ προπτωτική, παραδεισένια!

Ὁ θάνατός του ὑπῆρξε ὀσιακός. Στὶς 2 Ἰανουαρίου τοῦ 1833 βρέθηκε νεκρός, γονατισμένος, μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα στὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. Τὴν προηγούμενη μέρα εἶχε κοινωνήσει τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καὶ εἶχε ἀποχαιρετήσει τοὺς πατέρες τοῦ μοναστηριοῦ.

Τόσο μεγάλη εἶναι ἡ χαρά πὺν παρέχεται μὲ τὰ ἅγια μυστήρια, ὥστε ἔχει τὴ δύναμη νὰ καθαρῖσει καὶ νὰ ἀναγεννήσει κάθε ἄνθρωπο, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς ἁμαρτίας του.

Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σαρώφ

Ο ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Ο άνθρωπος για να εκφράσει τα συναισθήματα της πίστης, της αγάπης και της ελπίδας του προς τό Θεό, υπάρχουν δυό τρόποι. Ο ένας είναι ή προσευχή (άτομική και κοινή) και ο άλλος ή μυστηριακή ζωή της Έκκλησίας μας.

Η κοινή λατρεία είναι ή έντολή του Θεού – «Έν Έκκλησίαις συλλογεῖτε τοῦ Θεοῦ»(Ψάλμ. ΞΓ'27)

Ο Χριστός για να δείξει τή μεγάλη σπουδαιότητα πού έχει ή προσευχή τῶν συγκεντρωμένων ανθρώπων, ἐτόνισε «ὅπου εἰσί, δυό ἢ τρεῖς συνηγμένοι, εἰς τό ἐμόν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμί ἐν μέσῳ αὐτῶν»(Μάτθ, ΙΗ'20)

Ο ἴδιος ὁ Κύριος, καθώς και οἱ Απόστολοι, μέ τό παράδειγμα τούς μας μίλησαν μέ τόν πιό εὐγλωττο τρόπο, για τό καθήκον αὐτό της κοινῆς προσευχῆς. Ο ἴδιος ὁ Κύριος κατά τήν ἐπίγεια παρουσία του πήγαινε κάθε Σάββατο στή Συναγωγή, καθώς και ὅταν ἦταν στά Ἱεροσόλυμα, στό Ναό του Σολομώντα.

Γι' αὐτό ἀκριβῶς ή κοινή λατρεία ὑπῆρξε πάντοτε βασικό χαρακτηριστικό τῶν χριστιανῶν. Ο Έκκλησιασμός της Κυριακῆς καθιερώθηκε ἐπίσημα ἀπό τόν Μ. Κωνσταντῖνο τό 313 μ.χ μέ τό διάταγμα τῶν Μεδιολάνων.

Εμεῖς οἱ ἄνθρωποι του 21ου αἰῶνα τολμοῦμε να λέμε πῶς «δέν αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη να πάω στήν Έκκλησία, διότι προσεύχομαι μόνος μου». Αὐτό εἶναι, τό λιγότερο, ἀνόητο. Η κοινή λατρεία προσφέρει στοιχεῖα, πού δέν μπορεῖ να μᾶς δώσει ή ἀτομική προσευχή. Στό ναό δέν τελεῖται μία ἀπλή προσευχή. Γίνεται κάτι μεγαλύτερο, τελεῖται τό μυστήριό της θείας Εὐχαριστίας. Τελεῖται ή Θεία Λειτουργία πού εἶναι μαζί ὅπως γνωρίζουμε και προσευχή και διδασκαλία και θυσία και λατρεία και ἔνωση μέ τόν Κύριο.

Υπάρχουν πολλοί ἄνθρωποι, πού ἀντί να πάνε στήν Έκκλησία τήν Κυριακή κάθονται στό σπίτι τους, ἢ πηγαίνουν ἐκδρομή, ἢ κυνήγι, ἢ ἐργάζονται, ἢ ἀκοῦνε τή λειτουργία ἀπό τό ραδιόφωνο.

Ὁ ναός εἶναι τό μεγάλο σχολεῖο τῆς προσευχῆς. Ἡ κοινή λατρεία εἶναι ἡ καρδιά τῆς θρησκευτικῆς μας ζωῆς. Ὑπάρχει κανόνας (ὁ 80ος τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς συνόδου) πού λέει ὅτι ὁ χριστιανός ἐκεῖνος πού χωρίς νά ὑπάρχει σοβαρός λόγος (ἀσθένεια), ἐπί τρεῖς Κυριακές ἀπουσιάζει ἀπό τήν λειτουργία ἐάν μέν εἶναι κληρικός νά καθαιρεῖται, ἐάν εἶναι λαϊκός νά ἀφορίζεται.

Ἡ Κυριακή εἶναι ἡ κατ' ἐξοχήν ἡμέρα τοῦ Κυρίου. Εἶναι ἡ μεγάλη, ἡ ἁγία, ἡ δοξασμένη ἡμέρα.

Τήν Κυριακή λοιπόν ὄχι στίς ἐργασίες μας, ὄχι στά σπίτια μας, ἀλλά στούς Ἱερούς μας ναούς.

Ταχτικά πρέπει νά ἐκκλησιαζόμαστε καί ἰδιαίτερα τίς Κυριακές καί στίς μεγάλες γιορτές. Τότε θά ἔχουμε τή χάρη καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καί θά γινόμαστε ἀφορμή νά δοξάζεται τό ὄνομά του στούς αἰῶνες.

Αῤέστης Κλεάνθους
Θεολόγος

Λόγια αγάπης

Από το βιβλίο της μοναχῆς Γαβριηλίας "Γερόντισσα Γαβριηλία: Ἡ Ἀσκητική τῆς Ἀγάπης", 15η ἐκδοση, Εκδόσεις Το Περιβόλι τῆς Παναγίας

- Ποτέ να μην λές «γιατί περνῶ αυτό»; Ἡ ὅταν βλέπεις τόν ἄλλο με τή γάγγραινα, τον καρκίνο ἢ τήν τύφλωση, να μην λές «γιατί το περνᾷ αυτό»; Ἀλλά να παρακαλεῖς τον Θεό να σου χαρίσει το ὄραμα τῆς ἄλλης ὁχθῆς... Τότε θα βλέπεις ὅπως οἱ Ἄγγελοι τα γινόμενα ἐδῶ ὅπως πραγματικά εἶναι: *ΟΛΑ στο σχέδιο τοῦ Θεοῦ. ΟΛΑ.*
- Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἐρχεται ὅταν σηκώσουμε τὸ χέρι μας. Αυτό, εἶναι ἡ Πίστη που ἑλκεῖ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ. Γιατί ὁ Θεός εἶναι ἐτοιμος να δώσει τήν Χάρη Του, ἀλλά πού εἶναι τὸ χέρι; Ὁ Θεός «βρέχει» τήν Χάρη Του, κι εμεῖς ἢ φοράμε καπέλλο ἢ κρατάμε ομπρέλα...

Χριστουγεννιάτικη Εκδήλωση Κατηχητικών 2008-2009

**ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΛΑΧΝΟ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΜΑΖΕΥΤΗΚΑΝ ΘΑ ΔΙΑΤΕΘΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ
ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΥ ΜΑΣ .**

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΖΩΗΣ

Μετά την άδικη σφαγή χιλιάδων κατοίκων της Θεσσαλονίκης, που έγινε κατά διαταγή του αυτοκράτορα της Ρώμης Θεοδοσίου του Μεγάλου, ο τότε Αρχιεπίσκοπος Μεδιολάνου, ο Άγιος Αμβρόσιος του απαγόρευσε να εισέλθει στην Εκκλησία.

Ο αυτοκράτορας ταραγμένος αναγνώρισε το λάθος του, αλλά δικαιολογήθηκε λέγοντας ότι ο Δαβίδ είχε διαπράξει κάτι παρόμοιο.

Ο Άγιος Επίσκοπος Αμβρόσιος του είπε ότι αφού τον (Δαβίδ) ακολούθησε στην αμαρτία, να τον ακολουθήσει και στη μετάνοια.

Ο Θεοδόσιος πήρε πολύ σοβαρά αυτή την υπόδειξη και μετανόησε βαθιά για το ανόμημα του. Εξομολογήθηκε με δάκρια, πέφτοντας στα πόδια του επισκόπου και πήρε την άφεση αμαρτιών.

Πηγή: «200 Χριστιανικά Ανέκδοτα»
Σοφία Α. Κεραμίδας

"Νίψον ανομήματα μη μόναν
όψιν"

(ξέπλυνε τις αμαρτίες σου και
όχι μόνο το πρόσωπό σου)

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ Ι.Ν. Αγ.Θεοδώρου του Τήρωνος

1 Ιανουάριος	ΠΕΜΠΤΗ	+ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. Βασιλείου Μεγάλου
4 Ιανουάριος	ΚΥΡΙΑΚΗ	+ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ, Σύναξις Ο' Αποστόλων
5 Ιανουάριος	ΔΕΥΤΕΡΑ	Παραμονή Θεοφανείων, Θεοπέμπου καί Θεωνᾶ μαρτ. (νηστεία)
6 Ιανουάριος	ΤΡΙΤΗ	+ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ (Ἡ βάπτισις τοῦ Χριστοῦ)
11 Ιανουάριος	ΚΥΡΙΑΚΗ	+ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ, Θεοδοσίου Κοινοβιάρχου, Θεοδοσίου Ἀθωνίτου
18 Ιανουάριος	ΚΥΡΙΑΚΗ	ΙΒ' ΛΟΥΚΑ (10 Λεπρῶν). Ἀθανασίου & Κυρίλλου Πατρ. Ἀλεξανδρίας, Ἀντωνίου Μεγάλου (17 Ιανουαρίου)
25 Ιανουάριος	ΚΥΡΙΑΚΗ	ΙΕ' ΛΟΥΚΑ (Ζακχαίου). Γρηγορίου Θεολόγου, Νεοφύτου Ἐγκλείστου (26 Ιανουαρίου)
30 Ιανουάριος	ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Τριῶν Ἱεραρχῶν, Ἱππολύτου Ρώμης

Οἱ Ἑσπερινοὶ τοῦ Σαββάτου γιὰ τὸ Μῆνα Ἰανουάριος θὰ ἀρχίζουν ἡ ὥρα 4:30μ.μ και τὴν Κυριακὴ ὁ Ὅρθρος θὰ ἀρχίζει ἡ ὥρα 6:30π.μ.

ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ 2009